

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 16ης Ιανουαρίου 2007*

Στην υπόθεση T-53/05,

Calavo Growers, Inc., με έδρα τη Santa Ana (Ηνωμένες Πολιτείες), εκπροσωπούμενη από τους E. Armijo Chávarri και A. Castán Pérez-Gómez, δικηγόροι,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενο από την J. García Murillo,

καθού,

αντίδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Πρωτοδικείου:

Luis Calvo Sanz, SA, με έδρα το Carballo (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους J. Rivas Zurdo και E. López Leiva, δικηγόροι,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 8ης Νοεμβρίου 2004 (υπόθεση R 159/2004-1), σχετική με διαδικασία ανακοπής μεταξύ των Calavo Growers, Inc. και Luis Calvo Sanz, SA,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Pirrung, Πρόεδρο, A. W. H. Meij και I. Pelikánová, δικαστές,
γραμματέας: E. Coulon,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- ¹ Στις 8 Μαρτίου 2001, η Luis Calvo Sanz SA υπέβαλε στο Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) αίτηση για να καταχωριστεί ως κοινοτικό σήμα το κάτωθι εικονιστικό σήμα:

- 2 Τα προϊόντα και οι υπηρεσίες για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση εμπίπτουν στις κλάσεις 29, 30 και 31 του Διακανονισμού της Νίκαιας σχετικά με την κατάταξη των προϊόντων και των υπηρεσιών για την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν, για καθεμία από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:
 - κλάση 29: «Κρέατα, ψάρια, πουλερικά και κυνήγια· εκχυλίσματα κρέατος· φρούτα και λαχανικά διατηρημένα (κονσέρβες), αποξηρανήντα και μαγειρεμένα· ζελατίνες, μαρμελάδες, κομπόστες· αβγά, γάλα και γαλακτοκομικά προϊόντα· έλαια και λίπη βρώσιμα»·
 - κλάση 30: «Καφές, κακάο, ζάχαρη, ρύζι, ταπιόκα, σάγο (αλεύρι κολλαρίσματος), υποκατάστατα καφέ· άλευρα και παρασκευάσματα από δημητριακά· άρτος, γλυκά και είδη ζαχαροπλαστικής, παγωτά· μέλι, σιρόπι μελάσας, μαγιά, μπέικιν πάουντερ· αλάτι, μουστάρδα· ξίδι, σάλτσες (καρυκεύματα)· μπαχαρικά, πάγος»·
 - κλάση 31: «Προϊόντα γεωργικά, κηπουρικά, δασικά και σπόροι, μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις· ζώντα ζώα· νωπά φρούτα και λαχανικά· σπόροι για σπορά, φυσικά φυτά και άνθη· ζωοτροφές, βύνη».
- 3 Η αίτηση δημοσιεύθηκε στο υπ' αριθ. 84/2001 *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* της 24ης Σεπτεμβρίου 2001.
- 4 Στις 21 Δεκεμβρίου 2001, η Calavo Growers Inc. άσκησε ανακοπή κατά της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος. Το δικόγραφο της ανακοπής συνίστατο από δύο μέρη. Το πρώτο μέρος, το οποίο είχε συνταχθεί στην ισπανική και έφερε την ονομασία «Escrito de Oposición» (στο εξής: Έντυπο), είχε τη μορφή

έντυπου που έφερε αρίθμηση και τίτλους όμοιους με το επίσημο έντυπο του ΓΕΕΑ και περιείχε, υπό τον τίτλο «Γλώσσα της ανακοπής», την ένδειξη «ES», ενώ υπό τον τίτλο «Λόγοι ανακοπής» έφερε την ένδειξη «94 Η ανακοπή στηρίζεται στην ύπαρξη προϋφιστάμενου σήματος και κινδύνου συγχύσεως». Το δεύτερο μέρος, το οποίο είχε συνταχθεί στα αγγλικά και έφερε την ονομασία «Έντυπο ανακοπής» (στο εξής: Διευκρίνιση των λόγων ανακοπής), αποτελούνταν από κείμενο τριών σελίδων, οι οποίες περιείχαν, υπό την αρχική ένδειξη «99 Explanations of grounds» [Διευκρίνιση των λόγων ανακοπής], τους λόγους στους οποίους στηρίζεται η ανακοπή.

- 5 Η ανακοπή στηριζόταν στην καταχώριση του λεκτικού κοινοτικού σήματος CALAVO, υπό τον αριθμό 102 822, κατόπιν αιτήσεως που υποβλήθηκε την 1η Απριλίου 1996 και καταχωρίστηκε στις 26 Αυγούστου 1998 για προϊόντα των κλάσεων 29 και 31 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας και αντιστοιχούν, για κάθε μια από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:

— κλάση 29: « Προϊόντα γεωργικά, κηπουρικά, δασικά και σπόροι, μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις· ζώντα ζώα· νωπά φρούτα και λαχανικά· σπόροι για σπορά, φυσικά φυτά και άνθη· ζωοτροφές, βύνη· επεξεργασμένα, μαγειρεμένα και κατεψυγμένα αβοκάντο και γκουακαμόλε· αποξηραμένες πατάγιες και μαγγιφόρος·»

— κλάση 31: « Προϊόντα γεωργικά, κηπουρικά, δασικά και σπόροι, μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις· ζώντα ζώα· νωπά φρούτα και λαχανικά· σπόροι για σπορά, φυσικά φυτά και άνθη· ζωοτροφές, βύνη· νωπά αβοκάντο, πατάγιες και μάνγκο».

- 6 Η ανακοπή ασκήθηκε ως προς όλα τα προϊόντα που καλύπτει το προϋφιστάμενο σήμα και προσβάλλει την αίτηση καταχωρίσεως ως προς όλα τα προϊόντα που αυτή αφορά.

- 7 Με απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2003, το τμήμα ανακοπών του ΓΕΕΑ δέχθηκε εν μέρει την ανακοπή, αποφαινόμενο ότι, ως προς ορισμένα προϊόντα, υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ των αντιπαρατιθέμενων σημείων. Η απόφαση αναφέρει ότι δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη η διευκρίνιση των λόγων ανακοπής στην οποία προέβη η ανακόπτουσα (προσφεύγουσα ενώπιον του Πρωτοδικείου) με το Έντυπο, διότι το εν λόγω έγγραφο υποβλήθηκε σε γλώσσα διαφορετική από αυτή της διαδικασίας, χωρίς να υποβληθεί μετάφρασή του στη γλώσσα διαδικασίας εντός της προθεσμίας που έταξε προς τούτο το ΓΕΕΑ.
- 8 Στις 18 Φεβρουαρίου 2004, η παρεμβαίνουσα άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής. Στις 8 Νοεμβρίου 2004, το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ δέχθηκε την προσφυγή και ακύρωσε την απόφαση του τμήματος ανακοπών. Με την απόφασή του (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η οποία κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 12 Νοεμβρίου 2004, το τμήμα προσφυγών απέρριψε την ανακοπή και καταδίκασε την ανακόπτουσα στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η αιτούσα (παρεμβαίνουσα ενώπιον του Πρωτοδικείου) για τη διαδικασία της ανακοπής και της προσφυγής.
- 9 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το τμήμα ανακοπών δεν ήταν αρμόδιο να εξετάσει αυτεπαγγέλτως την ανακοπή και ότι, ως εκ τούτου, δεν μπορούσε να τη δεχθεί εν μέρει. Το δικόγραφο της ανακοπής πάσχει διότι ως λόγο της ανακοπής αναφέρει μόνον τον «κίνδυνο συγχύσεως», χωρίς να παραθέτει κανένα επιπλέον επιχειρήμα στη γλώσσα διαδικασίας.
- 10 Το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το τμήμα ανακοπών παραβίασε την αρχή της «ελεύθερης διαθέσεως του αντικειμένου της δίκης», σύμφωνα με την οποία η ουσία της διαφοράς καθορίζεται από τους διαδίκους, καθώς και την αρχή της ισότητας των μέσων άμυνας, οι οποίες διέπουν τη διαδικασία της ανακοπής και κατοχυρώνονται με το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), κατά το οποίο το ΓΕΕΑ δεν μπορεί να εξετάσει αυτεπαγγέλτως τα πραγματικά περιστατικά, διότι η εξέταση περιορίζεται στα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι καθώς και στα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα.

- 11 Το τμήμα προσφυγών θεωρεί ότι η ανακόπτουσα πρέπει να προβάλει και να αποδείξει τους λόγους στους οποίους στηρίζεται η ανακοπή και ότι δεν αρκεί η απλή αναφορά σε «κίνδυνο συγχύσεως». Κατά το τμήμα, πρέπει να προβληθούν και να αποδειχθούν οι παράγοντες που στη συγκεκριμένη περίπτωση προκαλούν τον κίνδυνο συγχύσεως. Αν η προσφεύγουσα δεν εκπληρώσει την υποχρέωση αυτή, το ΓΕΕΑ δεν μπορεί επ' ουδενί να διορθώσει τη διαδικαστική αυτή πλημμέλεια, διότι δεν είναι αρμόδιο να προβαίνει σε αυτεπάγγελτη εξέταση, οφείλει να είναι αμερόληπτο και δεν μπορεί να ενεργεί ταυτόχρονα ως δικαστής και ως διάδικος. Η προσβαλλόμενη απόφαση καταλήγει με τη διαπίστωση ότι πρέπει να επιβληθεί η κύρωση που προβλέπεται σε περίπτωση μη τηρήσεως της συγκεκριμένης διαδικαστικής προϋποθέσεως, δηλαδή να απορριφθεί η ανακοπή ως αβάσιμη.

Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και τα αιτήματα των διαδίκων

- 12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 24 Ιανουαρίου 2005, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 13 Η παρεμβαίνουσα και το ΓΕΕΑ κατέθεσαν υπομνήματα αντικρούσεως στις 20 Ιουνίου και στις 25 Ιουλίου 2005 αντιστοίχως.
- 14 Με έγγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 4 και 5 Αυγούστου 2005, η προσφεύγουσα και η παρεμβαίνουσα ζήτησαν να υποβάλουν υπόμνημα απαντήσεως. Στις 17 Αυγούστου 2005, ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος αποφάσισε, δυνάμει του άρθρου 135, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ότι δεν είναι απαραίτητη η περαιτέρω υποβολή υπομνημάτων από όλους τους διαδίκους. Αποφάσισε ωστόσο να επιτρέψει στην παρεμβαίνουσα να υποβάλει υπόμνημα προκειμένου να διατυπώσει την άποψή της επί του υπομνήματος αντικρούσεως του ΓΕΕΑ, με το οποίο το ΓΕΕΑ συντάχθηκε με τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας. Η παρεμβαίνουσα κατέθεσε το συμπληρωματικό υπόμνημά της στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 10 Οκτωβρίου 2005.

- 15 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 27 Οκτωβρίου 2005, η προσφεύγουσα υπέβαλε εκ νέου το αίτημα που είχε υποβάλει στις 4 Αυγούστου, διευκρινίζοντας ότι επιθυμούσε και αυτή να απαντήσει στους ισχυρισμούς που επιτράπηκε στην παρεμβαίνουσα να διατυπώσει με το συμπληρωματικό υπόμνημά της. Με απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2005, ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος απέρριψε το αίτημα αυτό.
- 16 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 17 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που έθεσε το Πρωτοδικείο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 11ης Ιουλίου 2006. Το ΓΕΕΑ κατέθεσε επιπλέον, στο πλαίσιο της έγγραφης διαδικασίας, προτάσεις ως προς τα δικαστικά έξοδα.
- 18 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
 - να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,
 - να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.
- 19 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Πρωτοδικείο:
 - να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,

- να αναπέμψει την υπόθεση στο τμήμα προσφυγών, προκειμένου αυτό να αποφανθεί ως προς το αν υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ των αντιπαρατιθέμενων σημείων,
- να υποχρεώσει τον κάθε διάδικο να φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

20 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή στο σύνολό της και να επιβεβαιώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η παρεμβαίνουσα στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής.

Σκεπτικό

21 Προς στήριξη των ισχυρισμών της, η προσφεύγουσα προβάλλει ένα μόνο λόγο ακυρώσεως, αντλούμενο από παράβαση του άρθρου 42, παράγραφος 3, και του άρθρου 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, σε συνδυασμό με τον κανόνα 20, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 303, σ. 1).

Επί του παραδεκτού των αιτημάτων του ΓΕΕΑ

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 22 Το ΓΕΕΑ θεωρεί βάσιμα τα αιτήματα της προσφεύγουσας, διότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι συμβατή με την πρακτική που αυτό ακολουθεί όσον αφορά το παραδεκτό και την αιτιολόγηση της ανακοπής.
- 23 Η παρεμβαίνουσα φρονεί ότι το ΓΕΕΑ δεν επιτρέπεται να συνταχθεί με την προσφυγή της προσφεύγουσας. Θεωρεί ότι τούτο συνιστά συμπεριφορά αντιφατική και αντίθετη προς τις αρχές της προστασίας των δικαιωμάτων και της ασφάλειας δικαίου. Συγκεκριμένα, το ΓΕΕΑ ζητεί την ακύρωση αποφάσεως που το ίδιο έχει εκδώσει. Για να υπάρξει τέτοια μεταβολή της θέσεως του ΓΕΕΑ, απαιτείται ακρόαση του τμήματος προσφυγών, εκτός αν υπήρξε νομοθετική μεταβολή ή αν εμφανίστηκαν νέα δεδομένα ικανά να δικαιολογήσουν τέτοια ριζική μεταβολή θέσεως. Εν προκειμένω όμως δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο.
- 24 Κατά την άποψη της παρεμβαίνουσας, η νομολογία του Πρωτοδικείου την οποία επικαλείται το ΓΕΕΑ για να δικαιολογήσει τη συμπεριφορά του δεν αφορά περιπτώσεις όπως η εξεταζόμενη.
- 25 Η παρεμβαίνουσα ισχυρίζεται, επιπλέον, ότι πρέπει να μπορεί να βασιστεί στην προστασία που της παρέχει το άρθρο 130, παράγραφος 1, και το άρθρο 133, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, κατά τα οποία οι προσφυγές ασκούνται κατά του ΓΕΕΑ, το οποίο έχει την ιδιότητα του καθού, μόνο δε οι παρεμβαίνοντες μπορούν, σύμφωνα με το άρθρο 134, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, να συνταχθούν με τα αιτήματα του κύριου διαδίκου ή να παρέμβουν προς στήριξη των αιτημάτων αυτών. Εν προκειμένω, όμως, η παρεμβαίνουσα θα ήταν η μόνη που πραγματικά υπερασπίζεται την προσβαλλόμενη απόφαση, ενώ το ΓΕΕΑ τη βλάπτει από διαδικαστικής απόψεως με τον τρόπο αυτόν.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 26 Σε δίκη αφορώσα απόφαση του τμήματος προσφυγών εκδοθείσα επί ανακοπής, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το ΓΕΕΑ δεν διαθέτει μεν την απαιτούμενη ενεργητική νομιμοποίηση για να ασκήσει προσφυγή κατά αποφάσεως του τμήματος προσφυγών, ωστόσο δεν υποχρεούται να υπερασπίζεται συστηματικώς κάθε προσβαλλόμενη απόφαση των τμημάτων προσφυγών ή να ζητεί υποχρεωτικώς την απόρριψη κάθε προσφυγής στρεφόμενης κατά τέτοιας αποφάσεως [αποφάσεις του Πρωτοδικείου τη 30ής Ιουνίου 2004, Τ-107/02, GE Betz/ΟΗΜΙ — Atofina Chemicals (BIOMATE), Συλλογή 2004, σ. ΙΙ-1845, σκέψη 34, και της 25ης Οκτωβρίου 2005, Τ-379/03, Peek & Cloppenburg κατά ΓΕΕΑ (Cloppenburg), Συλλογή 2005, σ. ΙΙ-4633, σκέψη 22].
- 27 Τίποτε δεν εμποδίζει το ΓΕΕΑ να συντάσσεται με αίτημα του προσφεύγοντος ή ακόμα να επαφίεται απλώς στην κρίση του Πρωτοδικείου, προβάλλοντας συγχρόνως όλα τα επιχειρήματα που θεωρεί πρόσφορα, για να διαφωτίσει το Πρωτοδικείο (προπαρατεθείσες αποφάσεις BIOMATE, σκέψη 36, και Cloppenburg, σκέψη 22). Αντιθέτως, δεν μπορεί να διατυπώσει αιτήματα με σκοπό την ακύρωση ή την αναδιατύπωση της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών επί σημείου που δεν έχει προβληθεί με το δικόγραφο της προσφυγής ή να προβάλει επιχειρήματα που δεν έχουν προβληθεί με το δικόγραφο προσφυγής (βλ., κατά την έννοια αυτή, την απόφαση της 12ης Οκτωβρίου 2004, C-106/03 P, Vedral κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2004, σ. Ι-9573, σκέψη 34, και την προπαρατεθείσα απόφαση Cloppenburg, σκέψη 22).
- 28 Το Πρωτοδικείο έχει επίσης κρίνει ότι η νομολογία αυτή έχει εφαρμογή τόσο σε διαδικασίες *inter partes* όσο και σε διαδικασίες *ex parte* (προπαρατεθείσα απόφαση Cloppenburg, σκέψη 24).
- 29 Από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι τα αιτήματα που προβάλλει το ΓΕΕΑ, συντασσόμενο με τα ακυρωτικά αιτήματα της προσφεύγουσας, πρέπει να κριθούν παραδεκτά, εφόσον τα εν λόγω αιτήματα και τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν

προς στήριξη των αιτημάτων αυτών εμπίπτουν στο πλαίσιο των προβληθέντων από την προσφεύγουσα αιτημάτων και λόγων ακυρώσεως. Στην υπό κρίση υπόθεση, πάντως, το ΓΕΕΑ κινείται εντός του πλαισίου αυτού, διότι προβάλλει, προς στήριξη των ακυρωτικών της προσβαλλόμενης αποφάσεως αιτημάτων του, τα ίδια επιχειρήματα με την προσφεύγουσα.

- 30 Κατά συνέπεια, το ΓΕΕΑ μπορεί, εν προκειμένω, να ζητήσει την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως, εφόσον αυτό δεν συνιστά μεταβολή του αντικειμένου της διαφοράς. Επομένως, τα αιτήματα του ΓΕΕΑ κρίνονται παραδεκτά.

Επί της εκτάσεως του αντικειμένου της διαφοράς

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 31 Η παρεμβαίνουσα θεωρεί ότι για την επίλυση της υπό κρίση διαφοράς δεν απαιτείται να εξεταστεί το παραδεκτό της ανακοπής που άσκησε η προσφεύγουσα ενώπιον του ΓΕΕΑ. Κατ' αυτήν, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν απέρριψε την ανακοπή ως απαράδεκτη, αλλά επί της ουσίας, δηλαδή ως αβάσιμη. Επομένως, στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, δεν απαιτείται να εξεταστούν οι διατάξεις που ορίζουν το περιεχόμενο του δικογράφου της ανακοπής, αλλά μάλλον το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, διότι η διαφορά οφείλεται στη μη προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων και παρατηρήσεων προς στήριξη της ανακοπής.

- 32 Η προσφεύγουσα και το ΓΕΕΑ αμφισβητούν τα επιχειρήματα της παρεμβαίνουσας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 33 Κατόπιν εξετάσεως του αιτιολογικού της προσβαλλόμενης αποφάσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, παρά την κάποια σύγχυση όσον αφορά την ορολογία, το τμήμα προσφυγών απορρίπτει την ανακοπή βάσει εκτιμήσεων περί του παραδεκτού.
- 34 Ειδικότερα, η αιτιολογία που παρατίθεται στο σημείο 16 της εν λόγω αποφάσεως αφορά το παραδεκτό της ανακοπής, παρά το ότι δεν χρησιμοποιείται ο όρος αυτός. Συγκεκριμένα, το τμήμα προσφυγών θεωρεί ότι το ζήτημα της αρμοδιότητας του τμήματος ανακοπών να προβεί σε ανάλυση του βασίμου της ανακοπής έπρεπε να κριθεί προτού εξεταστεί η υπόθεση επί της ουσίας, αφήνοντας να εννοηθεί ότι δεν πρόκειται για ζήτημα περί του βασίμου. Εν συνεχεία, στο σημείο 17 της ίδιας αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών εξετάζει το παραδεκτό της ανακοπής, καθώς διαπιστώνει την ύπαρξη ουσιώδους πλημμέλειας στο Έντυπο που κατέθεσε η προσφεύγουσα.
- 35 Συναφώς, είναι αληθές ότι δεν διατυπώνεται σαφώς το συμπέρασμα ότι η ανακοπή είναι απαράδεκτη. Αντιθέτως, στο σημείο 19 *in fine*, καθώς και στο σημείο 21 όπου διατυπώνεται το τελικό συμπέρασμα στη γλώσσα διαδικασίας της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών αναφέρει δύο φορές ότι απορρίπτει την ανακοπή «ως αβάσιμη». Ωστόσο, σε περίπτωση αποκλίσεως μεταξύ του ουσιώδους περιεχομένου της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών και των όρων που χρησιμοποιούνται στο αιτιολογικό της, απόκειται στο Πρωτοδικείο να ερμηνεύσει την απόφαση αυτή, προκειμένου να συναγάγει το πραγματικό της περιεχόμενο.
- 36 Διαπιστώνεται, συναφώς, ότι το τμήμα προσφυγών δεν αναφέρεται σε κανένα σημείο στο βάσιμο της ανακοπής, δηλαδή στο αν υπάρχει εν προκειμένω κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ των αντιπαρατιθέμενων σημείων. Επιβάλλεται, επομένως, το συμπέρασμα ότι, ακόμη και αν από τη διατύπωση που χρησιμοποιείται για την

απόρριψη της ανακοπής στο αιτιολογικό της προσβαλλόμενης αποφάσεως προκύπτει το αντίθετο, η ανακοπή της προσφεύγουσας δεν απορρίφθηκε ως αβάσιμη, αλλά ως απαράδεκτη.

- 37 Είναι, συνεπώς, αλυσιτελής η περαιτέρω εξέταση της αντιρρήσεως της παρεμβαίνουσας.

Επί του παραδεκτού της ανακοπής

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 38 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι στο Έντυπο που κατέθεσε δηλώνει ρητώς ότι η ανακοπή στηρίζεται στην ύπαρξη προϋφιστάμενου σήματος και κινδύνου συγχύσεως. Με τη δήλωση αυτή πληρούται η ελάχιστη υποχρέωση αιτιολογήσεως που επιβάλλει το άρθρο 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94 και ο κανόνας 18 του κανονισμού 2868/95, διότι, αφενός, ο λόγος ανακοπής μπορεί να συναχθεί από τα στοιχεία που κοινοποιήθηκαν με το δικόγραφο της ανακοπής και, αφετέρου, τα στοιχεία αυτά επιτρέπουν τόσο στην αιτούσα όσο και στο ΓΕΕΑ να κατανοήσουν τον συγκεκριμένο λόγο ανακοπής.
- 39 Εξάλλου, ο κανόνας 20, παράγραφος 3, του κανονισμού 2868/95 ορίζει σαφώς ότι η έλλειψη λεπτομερών στοιχείων σχετικών με τα πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικών στοιχείων ικανών να θεμελιώσουν το βάσιμο της ανακοπής δεν συνιστά λόγο απορρίψεως της ανακοπής ως απαράδεκτης.

- 40 Το ΓΕΕΑ προβάλλει ότι στο Έντυπο που κατέθεσε η προσφεύγουσα αναφέρεται, κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο στη γλώσσα διαδικασίας, δηλαδή στα ισπανικά, ότι η ανακοπή στηρίζεται στην ύπαρξη προϋφιστάμενου σήματος —εν προκειμένω στην ύπαρξη καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος το οποίο προσδιορίζεται με σαφήνεια— και στην ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως.
- 41 Το άρθρο 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94 ορίζει ότι η ανακοπή πρέπει να ασκεείται γραπτώς και να είναι αιτιολογημένη, τούτο όμως δεν σημαίνει ότι, για να κριθεί παραδεκτή, πρέπει να προσδιορίζονται λεπτομερώς οι λόγοι για τους οποίους ο ανακόπτων θεωρεί ότι ευσταθούν οι λόγοι ανακοπής που επικαλείται. Συναφώς, στο τελευταίο εδάφιο του άρθρου 42, παράγραφος 3, γίνεται λόγος απλώς για δυνατότητα του ανακόπτοντος να επικαλεστεί πραγματικά περιστατικά, να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία και να διατυπώσει παρατηρήσεις, πράγμα που επιβεβαιώνεται και από τις άλλες γλωσσικές εκδοχές του κανονισμού 40/94.
- 42 Το ΓΕΕΑ τονίζει ότι η άποψη αυτή συμφωνεί και με την πρακτική που ακολουθεί όταν εξετάζει τα σχετικά με το παραδεκτό της ανακοπής ζητήματα που απαριθμούνται στις οδηγίες σχετικά με τη διαδικασία ανακοπής.
- 43 Η παρεμβαίνουσα υποστηρίζει ότι, ναι μεν αμφισβήτησε την ανακοπή μόνον επί της ουσίας, πλην όμως δεν μπορεί να συναχθεί από αυτό ότι αποδέχεται το παραδεκτό ενός δικογράφου ανακοπής που έχει συνταχθεί τόσο πλημμελώς.
- 44 Επιπλέον, κατά την παρεμβαίνουσα, η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε, με την προσφυγή της, την ορθή εφαρμογή του κανονισμού 40/94 εκ μέρους του τμήματος προσφυγών. Η προσφεύγουσα δεν τήρησε την υποχρέωσή της να προσκομίσει αποδείξεις και να υποβάλει παρατηρήσεις ικανές να στηρίξουν την ανακοπή της, οι υποτιθέμενες δε αποδείξεις και τα στοιχεία που διέθετε το τμήμα ανακοπής συνιστούν απλώς συνοπτική και ασαφή επίκληση, εκ μέρους της ανακόπτουσας διά του Εντύπου, της υπάρξεως «κινδύνου συγχύσεως».

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 45 Ο κανόνας 18 του κανονισμού 2868/95, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, ορίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες το ΓΕΕΑ μπορεί να απορρίψει μια ανακοπή ως απαράδεκτη. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι οι εξής: μη τήρηση των προϋποθέσεων του άρθρου 42 ή άλλων διατάξεων των κανονισμών 40/94 και 2868/05, καθώς και η μη διευκρίνιση της αιτήσεως κατά της οποίας ασκείται η ανακοπή ή του προγενέστερου σήματος ως προς το οποίο ασκείται η ανακοπή.
- 46 Δεν αμφισβητείται ότι στην υπό κρίση υπόθεση η προσφεύγουσα διευκρίνισε επακριβώς, με το Έντυπο που κατέθεσε, ποια αίτηση καταχωρίσεως αμφισβητεί, καθώς και ποιο προϋφιστάμενο κοινοτικό σήμα επικαλείται. Μένει, επομένως, να εξεταστεί αν η ανακοπή είναι συμβατή με το άρθρο 42 του κανονισμού 40/94, καθώς και με τον κανόνα 15 του κανονισμού 2868/95.
- 47 Στον κανόνα 15 του κανονισμού 2868/95, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, απαριθμούνται τα στοιχεία που πρέπει να περιέχει το δικόγραφο της ανακοπής, τα οποία κατανέμονται σε τέσσερις ομάδες που αφορούν αντιστοίχως την αίτηση κατά της οποίας ασκείται ανακοπή, το προγενέστερο σήμα ή το προγενέστερο δικαίωμα επί του οποίου βασίζεται η ανακοπή, τον ανακόπτοντα και τους λόγους στους οποίους στηρίζεται η ανακοπή. Όσον αφορά το τελευταίο σημείο, που είναι το επίμαχο στην υπό κρίση υπόθεση, απαιτείται απλώς «προσδιορισμός» των λόγων ανακοπής.
- 48 Το άρθρο 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94 ορίζει ότι η ανακοπή πρέπει να ασκείται γραπτώς και να είναι αιτιολογημένη. Κατά το τελευταίο εδάφιο της παραγράφου αυτής, ο ανακόπτων δύναται, προς επίρρωση του αιτήματός του, να επικαλεστεί πραγματικά περιστατικά, να προσκομίσει αποδείξεις και να διατυπώσει παρατηρήσεις εντός προθεσμίας που τάσσει το ΓΕΕΑ.

- 49 Όσον αφορά το παραδεκτό της ανακοπής, προκύπτει, πρώτον, ότι απαιτείται προσδιορισμός των λόγων στους οποίους αυτή στηρίζεται και, δεύτερον, ότι πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ, αφενός, της «αιτιολογήσεως» και, αφετέρου, των «πραγματικών περιστατικών, των αποδείξεων και των επιχειρημάτων». Συγκεκριμένα, η αιτιολόγηση της ανακοπής αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση του παραδεκτού της ανακοπής, ενώ τα στοιχεία για τα πραγματικά περιστατικά, οι αποδείξεις και τα επιχειρήματα είναι απλώς προαιρετικά, όπως συνάγεται από τη χρήση της λέξεως «δύναται» [βλ., κατά την έννοια αυτή, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Ιουνίου 2002, T-232/00, *Chef Revival USA κατά ΓΕΕΑ, Massagué Marín (Chef)*, Συλλογή 2002, σ. II-2749, σκέψη 31].
- 50 Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η φράση «η ανακοπή στηρίζεται στην ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως» την οποία ανέγραψε η προσφεύγουσα στο Έντυπο, υπό τον τίτλο «Λόγοι ανακοπής», αποτελεί σαφή και ακριβή προσδιορισμό του διαλαμβανόμενου στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 σχετικού λόγου απαραδέκτου της καταχωρίσεως. Η φράση αυτή επιτρέπει, μεταξύ άλλων, τόσο στο ΓΕΕΑ όσο και στην αιτούσα να γνωρίζουν ποιος είναι ο προβαλλόμενος λόγος ανακοπής και να οργανώσουν αντιστοίχως την εξέταση της υποθέσεως και την άμυνα.
- 51 Μολονότι το περιεχόμενο του επισήμου εντύπου του ΓΕΕΑ δεν δεσμεύει, καθαυτό, το Πρωτοδικείο, η εξέταση του εγγράφου αυτού απλώς επιβεβαιώνει τη διαπίστωση αυτή. Συγκεκριμένα, το έγγραφο αυτό περιέχει, υπό τον τίτλο «Λόγοι της ανακοπής», τετραγωνίδιο με τον αριθμό 94, ακολουθούμενο από τη φράση «Κίνδυνος συγχύσεως». Επομένως, για την επίκληση συγκεκριμένου λόγου ανακοπής αρκεί, κατά τη συμπλήρωση του επισήμου εντύπου, να σημειωθεί το τετραγωνίδιο αυτό. Πρέπει να τονιστεί, συναφώς, ότι η χρήση του επισήμου εντύπου δεν είναι υποχρεωτική. Τούτο προκύπτει από τον κανόνα 83, παράγραφος 6, του κανονισμού 2868/95, ο οποίος επιτρέπει τη χρήση εντύπων με το ίδιο περιεχόμενο και τις ίδιες διαστάσεις με αυτά που παράγονται με ηλεκτρονικό υπολογιστή. Κατά συνέπεια, δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν περισσότερες απαιτήσεις όσον αφορά το περιεχόμενο μη επισήμου εντύπου σε σχέση με το επίσημο. Πάντως, η φράση που η προσφεύγουσα ρητώς αναγράφει στο Έντυπό της είναι εξίσου ακριβής με τη συμπλήρωση του αντίστοιχου τετραγωνιδίου στο επίσημο έντυπο.
- 52 Κατά συνέπεια, η ανακοπή που άσκησε η προσφεύγουσα μέσω του Εντύπου είναι παραδεκτή.

Επί του αν το τμήμα ανακοπών υπερέβη την αρμοδιότητά του, επειδή δεν απέρριψε την ανακοπή ως αβάσιμη λόγω μη μεταφράσεως της Διευκρινίσεως των λόγων ανακοπής

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 53 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με τον κανόνα 20, παράγραφος 3, του κανονισμού 2868/95, το τμήμα ανακοπών ήταν αρμόδιο να αποφανθεί επί της ανακοπής βάσει των αποδεικτικών στοιχείων που είχε στη διάθεσή του. Παρατηρεί, συναφώς, ότι, ενώ οι παρατηρήσεις που διατύπωσε με τη Διευκρίνιση των λόγων ανακοπής δεν έγιναν δεκτές από το τμήμα ανακοπών, οι παρατηρήσεις που υπέβαλε ακολούθως στις 20 Δεκεμβρίου 2002, σε απάντηση των παρατηρήσεων της παρεμβαίνουσας της 21ης Οκτωβρίου 2002, έγιναν δεκτές και περιελήφθησαν στον φάκελο της υποθέσεως κατά τον χρόνο που το τμήμα ανακοπών εξέδωσε την απόφασή του. Η προσφεύγουσα τονίζει ότι το δεύτερο έγγραφο, σε συνδυασμό με το Έντυπο, επιτρέπει να προσδιοριστούν και να καθοριστούν με σαφήνεια το αντικείμενο της διαφοράς και οι απόψεις των διαδίκων.
- 54 Το ΓΕΕΑ θεωρεί ότι, εν προκειμένω, το τμήμα ανακοπών είχε τη δυνατότητα να αποφανθεί επί της ανακοπής, διότι είχαν τεθεί υπόψη του όλα τα απαραίτητα προς τούτο στοιχεία, δηλαδή η αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος και τα προϊόντα ως προς τα οποία ασκήθηκε η ανακοπή, το προγενέστερο δικαίωμα στο οποίο στηρίζεται η ανακοπή (δεδομένου ότι πρόκειται για κοινοτικό σήμα), τα προϊόντα τα οποία αυτή αφορά και ο προβαλλόμενος λόγος ανακοπής, δηλαδή η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως.
- 55 Η παρεμβαίνουσα προβάλλει ότι η επιχειρηματολογία που ανέπτυξε το πρώτο τμήμα προσφυγών είναι άψογη και συνάδει προς το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 και προς τη νομολογία του Πρωτοδικείου.

56 Κατά την άποψή της, το Έντυπο πάσχει ουσιώδη πλημμέλεια, διότι αναφέρει απλώς τον «κίνδυνο συγχύσεως» ως λόγο ανακοπής, χωρίς να περιέχει καμία πρόσθετη επιχειρηματολογία. Εντούτοις, το τμήμα ανακοπών εξέτασε και δέχθηκε εν μέρει την ανακοπή. Ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτό, το τμήμα παραβίασε την «αρχή της ελεύθερης διαθέσεως του αντικειμένου της δίκης», καθώς και τις αρχές της προσκομίσεως αποδείξεων εκ μέρους των διαδίκων και της ισότητας των μέσων άμυνας, οι οποίες διέπουν τη διαδικασία της ανακοπής και κατοχυρώνονται με το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94. Η διάταξη αυτή ορίζει ότι σε διαδικασία που αφορά σχετικούς λόγους απαραδέκτου της καταχωρίσεως το ΓΕΕΑ δεν εξετάζει αυτεπαγγέλτως πραγματικά περιστατικά· αντιθέτως, η εξέταση περιορίζεται στα επιχειρήματα που προβάλλουν και στα αιτήματα που υποβάλλουν οι διάδικοι, πράγμα που αποτελεί έκφανση του δικονομικού κανόνα *iudex judicare debet secundum allegata et probata partibus*.

57 Η παρεμβαίνουσα υποστηρίζει ότι η απλή επίκληση «κινδύνου συγχύσεως» δεν αρκεί για την εκπλήρωση της υποχρέωσης που επιβάλλει το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, κατά το οποίο ο ανακόπτων φέρει το βάρος της αποδείξεως των ισχυρισμών του και του υποστατού του προβαλλόμενου λόγου ανακοπής. Είναι απαραίτητο να προβληθεί και να αποδειχθεί ότι εν προκειμένω συντρέχουν οι καθοριστικοί για την πρόκληση κινδύνου συγχύσεως παράγοντες. Αν η ανακόπτουσα δεν συμμορφωθεί με την υποχρέωση αυτή, το ΓΕΕΑ δεν μπορεί να διορθώσει την πλημμέλεια αυτή· συγκεκριμένα, δεν είναι αρμόδιο να προβαίνει σε αυτεπάγγελτη εξέταση, διότι πρέπει να είναι αμερόληπτο και δεν μπορεί να ενεργεί ταυτόχρονα ως δικαστής και ως διάδικος. Επομένως, υποχρεούται, κατά την παρεμβαίνουσα, να επιβάλει την κύρωση που προβλέπεται σε περίπτωση μη τηρήσεως της εν λόγω διαδικαστικής προϋποθέσεως, πρέπει δηλαδή να απορρίψει την ανακοπή ως αβάσιμη. Τούτο επιβεβαιώνεται από τη νομολογία του Πρωτοδικείου [αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 22ας Οκτωβρίου 2003, T-311/01, Éditions Albert René κατά ΓΕΕΑ — Trucco (Starix), Συλλογή 2003, σ. II-4625, σκέψη 69, και της 22ας Ιουνίου 2004, T-66/03, «Drie Mollen sinds 1818» κατά ΓΕΕΑ — Nabeiro Silveria (Galáxia), Συλλογή 2004, σ. II-1765, σκέψη 43]. Ο ισχυρισμός που διατυπώνει η προσφεύγουσα στο σημείο 51 του δικογράφου ότι η εφαρμογή της νομολογίας αυτής δεν μπορεί να επεκταθεί στις διαδικασίες ανακοπής προσκρούει στην κρίση που ρητώς διατύπωσε το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 43 και 44 της αποφάσεως Galáxia.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

58 Στην υπό κρίση υπόθεση δεν αμφισβητείται ότι το Έντυπο που η προσφεύγουσα κατέθεσε στο ΓΕΕΑ περιείχε, υπό τον τίτλο «Λόγοι της ανακοπής», μόνον τη φράση

«Κίνδυνος συγχύσεως» και ότι η συνταχθείσα στην αγγλική Διευκρίνιση των λόγων ανακοπής δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη από το τμήμα ανακοπών. Το ζήτημα αν το τμήμα ανακοπών μπορούσε, υπό τις συνθήκες αυτές, να εξετάσει νομίμως την ουσία της ανακοπής πρέπει να εκτιμηθεί υπό το πρίσμα του άρθρου 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, το οποίο ορίζει ότι, σε διαδικασία που αφορά σχετικούς λόγους απαραδέκτου, η εξέταση περιορίζεται στα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι και στα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα, καθώς και υπό το πρίσμα του κανόνα 20, παράγραφος 3, του κανονισμού 2868/95, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, όπου διευκρινίζεται ότι, αν ο αιτών δεν υποβάλει παρατηρήσεις, το ΓΕΕΑ μπορεί να αποφανθεί επί της ανακοπής βάσει των αποδείξεων που διαθέτει.

59 Το Πρωτοδικείο, όμως, έχει κρίνει, βάσει της διατύπωσης του άρθρου 74, παράγραφος 1 *in fine*, του κανονισμού 40/94, ότι, όταν η διαδικασία αφορά σχετικούς λόγους απαραδέκτου, η εξέταση του ΓΕΕΑ περιορίζεται στα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι καθώς και στα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα. Επομένως, το τμήμα προσφυγών, όταν αποφαινεται επί προσφυγής κατά αποφάσεως με την οποία περατώνεται η διαδικασία της ανακοπής, μπορεί να στηρίξει την απόφασή του μόνο στους σχετικούς λόγους απαραδέκτου που προέβαλε ο οικείος διάδικος, καθώς και στα συναφή πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία που επικαλέστηκαν οι διάδικοι. Τα κριτήρια για την εφαρμογή των σχετικών λόγων απαραδέκτου ή οποιασδήποτε διάταξης στην οποία οι διάδικοι στηρίζουν τα αιτήματά τους ανήκουν φυσικά στα νομικά στοιχεία που υπόκεινται στον έλεγχο του ΓΕΕΑ [βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 1ης Φεβρουαρίου 2005, T-57/03, SPAG κατά ΓΕΕΑ — Dann et Backer (HOOLIGAN), Συλλογή 2005, σ. II-287, σκέψη 21, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

60 Πρέπει, επομένως, να εξεταστεί, πρώτον, αν το τμήμα ανακοπών περιορίστηκε στην εξέταση μόνον των επιχειρημάτων και των αιτημάτων που υπέβαλαν οι διάδικοι και, δεύτερον, αν τα αποδεικτικά στοιχεία που είχε στη διάθεσή του κατά την εξέταση αυτή επαρκούν για τη θεμελίωση της αποφάσεώς του να δεχθεί εν μέρει την ανακοπή.

61 Όσον αφορά, πρώτον, τα προβληθέντα επιχειρήματα και τα υποβληθέντα αιτήματα, διαπιστώθηκε (βλ. σκέψεις 46 και 50 ανωτέρω) ότι με το Έντυπο που κατέθεσε στο

ΓΕΕΑ η προσφεύγουσα δηλώνει σαφώς ότι ασκεί ανακοπή κατά της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίμαχου κοινοτικού σήματος και ότι προς τούτο επικαλείται την ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως. Επομένως, το τμήμα ανακοπών δεν υπερέβη τα όρια που τέθηκαν με την αίτηση και με τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας κατά συνέπεια συμμορφώθηκε με το πλαίσιο της διαφοράς, όπως το όρισε η προσφεύγουσα.

- 62 Δεύτερον, όσον αφορά την επάρκεια των αποδεικτικών στοιχείων, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η απόφαση του τμήματος ανακοπών μπορούσε νομίμως να εκδοθεί βάσει των αποδεικτικών στοιχείων που αυτό διέθετε κατά τον χρόνο που εξέδωσε την απόφασή του. Συγκεκριμένα, από την εξέταση της αποφάσεως αυτής προκύπτει ότι το τμήμα ανακοπών διέθετε όλα τα πραγματικά δεδομένα βάσει των οποίων εξέδωσε την απόφασή του, χωρίς να χρειαστεί να ανατρέξει στην καταρτισθείσα στα αγγλικά Διευκρίνιση των λόγων ανακοπής, σχετικά με την οποία η εν λόγω απόφαση διαπιστώνει ότι δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη. Η εκτίμηση του βασίμου της ανακοπής, εκτίμηση που συνίσταται στην εξέταση του αν υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση και του προϋφιστάμενου σήματος, παρατίθεται στις σελίδες 5 έως 8 της αποφάσεως.

- 63 Καταρχάς, βάσει της συγκρίσεως των οικείων προϊόντων, το τμήμα ανακοπών διαπιστώνει ότι τα προϊόντα ως προς τα οποία υποβλήθηκε η αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος εμπίπτουν στις κλάσεις 29 και 31 και καλύπτονται από το προϋφιστάμενο σήμα, εξαιρουμένου ενός μόνον προϊόντος, το οποίο ομοιάζει σε πολύ μεγάλο βαθμό με προϊόν που καλύπτεται από το προϋφιστάμενο σήμα. Ομοίως, το τμήμα ανακοπών θεωρεί ότι ορισμένες κατηγορίες προϊόντων της κλάσεως 30, τα οποία αναφέρονται στην αίτηση καταχωρίσεως, είτε παρουσιάζουν κάποια ομοιότητα με τα προϊόντα που καλύπτει το προϋφιστάμενο σήμα είτε αποτελούν σύνολο προϊόντων που περιλαμβάνει τέτοια προϊόντα ή ακόμη και απολύτως όμοια. Όσον αφορά τα λοιπά προϊόντα της κλάσεως 30, το τμήμα ανακοπών διαπιστώνει ότι διαφέρουν από αυτά που καλύπτει το προϋφιστάμενο σήμα.

- 64 Περαιτέρω, όσον αφορά τη σύγκριση των επίμαχων σημείων, το τμήμα ανακοπών, στηριζόμενο στη νομολογία του Δικαστηρίου επί του συγκεκριμένου ζητήματος

(απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1997, C-251/95, SABEL, Συλλογή 1997, σ. I-6191, σκέψη 23), εξετάζει τις ακουστικές οπτικές και εννοιολογικές ομοιότητες των δύο σημάτων. Διαπιστώνει, μεταξύ άλλων, ότι υφίσταται σε ορισμένο βαθμό φωνητική και οπτική ομοιότητα των δύο σημάτων, κρίνοντας παράλληλα ότι δεν είναι δυνατή η εννοιολογική σύγκριση των σημείων, διότι η λέξη «calvo» έχει κάποια σημασία μόνο στα ισπανικά (φαλακρός), ενώ με τη λέξη «calavo» νοείται σε όλες τις κοινοτικές γλώσσες ένα επινοημένο σήμα.

65 Το τμήμα ανακοπών καταλήγει συνοπτικώς ότι τα αντιπαρατιθέμενα σημεία, εξεταζόμενα συνολικά, παρουσιάζουν οπτική ομοιότητα και, σε ορισμένο βαθμό, ηχητική ομοιότητα, ενώ η εννοιολογική διαφοροποίησή τους είναι δυνατή μόνο για τους Ισπανούς καταναλωτές, και ότι ορισμένα προϊόντα των κλάσεων 29, 30 και 31 ως προς τα οποία καταχωρίστηκε το προϋφιστάμενο σήμα ταυτίζονται ή ομοιάζουν με αυτά που αναφέρονται στην αίτηση καταχώρισεως κοινοτικού σήματος. Το τμήμα ανακοπών διαπιστώνει ακόμη ότι τα οικεία προϊόντα είναι συνήθους καταναλώσεως, ως προς τα οποία ο βαθμός προσοχής του καταναλωτή δεν είναι ιδιαίτερα υψηλός. Βάσει των διαπιστώσεων αυτών, το τμήμα ανακοπών θεωρεί ότι δεν υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ των εν λόγω σημάτων ούτε κίνδυνος συγχύσεως ως προς ορισμένα ίδια ή παρόμοια προϊόντα.

66 Διαπιστώνεται ότι η εξέταση αυτή, τη βασιμότητα της οποίας δεν αμφισβητεί η παρεμβαίνουσα, εντάσσεται αυστηρώς στο πλαίσιο εντός του οποίου το τμήμα ανακοπών ήταν υποχρεωμένο να τη διεξαγάγει βάσει της αιτήσεως της προσφεύγουσας, αφορούσε δηλαδή η εξέταση αυτή αποκλειστικά τον κίνδυνο συγχύσεως. Για την πραγματοποίησή της αρκούσε η σύγκριση των επίμαχων σημείων και των οικείων προϊόντων. Πάντως, όλα τα σχετικά με τα δύο αυτά στοιχεία κριτήρια υπήρχαν στην αίτηση καταχώρισεως του σήματος, στην καταχώριση του προϋφιστάμενου σήματος και στο Έντυπο, και δεν χρειαζόταν να ανατρέξει το τμήμα ανακοπών στη Διευκρίνιση των λόγων ανακοπής που είχε καταρτίσει η προσφεύγουσα ή σε άλλες πηγές πληροφοριακών στοιχείων.

67 Συναφώς, πρέπει να γίνει διάκριση της υπό κρίση υποθέσεως από αυτές επί των οποίων εκδόθηκαν οι προπαρατεθείσες αποφάσεις *Starix* και *Galáchia*, τις οποίες επικαλείται το τμήμα προσφυγών με την προσβαλλόμενη απόφαση, καθώς και η παρεμβαίνουσα με το υπόμνημά της αντικρούσεως. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τη σκέψη 64 της αποφάσεως *Starix*, καθώς και από τη σκέψη 38 της αποφάσεως *Galáchia*, οι προσφεύγουσες στις δύο αυτές υποθέσεις επικαλέστηκαν, ενώπιον του Πρωτοδικείου, τη φήμη του προϋφιστάμενου σήματος (άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94). Στις δύο αυτές υποθέσεις, όμως, η επίκληση της φήμης των αντίστοιχων σημάτων από τους διαδίκους στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του ΓΕΕΑ έγινε μόνον παρεμπιπτόντως στο πλαίσιο της επιχειρηματολογίας τους επί του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, προς απόδειξη της υπάρξεως κινδύνου συγχύσεως, χωρίς να γίνει επίκληση του άρθρου 8, παράγραφος 5, του εν λόγω κανονισμού (αποφάσεις *Starix*, σκέψη 68, και *Galáchia*, σκέψη 41), στη δε υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση *Starix* δεν προσκομίστηκε κανένα αποδεικτικό στοιχείο σχετικό με τη φήμη του σήματος (απόφαση *Starix*, σκέψη 12). Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο απέρριψε την αιτίαση των προσφευγουσών στις δύο αυτές υποθέσεις ότι το τμήμα προσφυγών έπρεπε να εξετάσει το άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94, το οποίο οι ίδιες δεν είχαν επικαλεστεί. Αντιθέτως, στην υπό κρίση υπόθεση, όπως διαπιστώθηκε ανωτέρω, η προσφεύγουσα όχι μόνον επικαλέστηκε σαφώς το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 κατά τη διαδικασία ενώπιον του ΓΕΕΑ, αλλά επιπλέον το ΓΕΕΑ διέθετε όλα τα πραγματικά στοιχεία προκειμένου να εξετάσει το βάσιμο του συγκεκριμένου λόγου ανακοπής.

68 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το τμήμα ανακοπών δεν υπερέβη την αρμοδιότητά του επειδή δεν απέρριψε ως αβάσιμη την ανακοπή που άσκησε η προσφεύγουσα με το αιτιολογικό ότι δεν υπήρχε μετάφραση της Διευκρινίσεως των λόγων ανακοπής. Επομένως, είναι νομικώς πεπλανημένη η απόφαση του τμήματος προσφυγών να ακυρώσει την απόφαση του τμήματος ανακοπών και να απορρίψει την ανακοπή ως αβάσιμη.

69 Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτός ο μοναδικός λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα και να κριθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει το άρθρο 42, παράγραφος 3, και το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, σε συνδυασμό με τον κανόνα 20, παράγραφος 3, του κανονισμού 2868/95.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ⁷⁰ Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι το ΓΕΕΑ ηττήθηκε, στον βαθμό που η απόφαση του τμήματος προσφυγών ακυρώθηκε εν μέρει, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το αίτημά της. Η παρεμβαίνουσα, επειδή ηττήθηκε, θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) της 8ης Νοεμβρίου 2004 (υπόθεση R 159/2004-1).
- 2) Το ΓΕΕΑ φέρει τα δικαστικά του έξοδα, καθώς και τα έξοδα της προσφεύγουσας.

3) Η παρεμβαίνουσα φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα.

Pirrung

Meij

Pelikánová

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Ιανουαρίου 2007.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

E. Coulon

J. Pirrung